

О Ц Е Н К А

на риска от насилие

в НГДЕК

за учебната 2024/2025

НГДЕК като част от обществото в България и част от образователната система, не прави изключение в наличието на прояви на агресия, насилие и тормоз. Като естествена проекция на заобикалящата действителност не може да бъде изолиран остров от тенденцията на повишена агресия в междуличностните отношения. Поради качествения подбор на учениците в гимназията и високите цели поставени пред и от учениците, както и постоянните усилия на педагогическия и непедагогическия персонал на НГДЕК инцидентите от второ и трето ниво, както и класическите случаи на дълготраен тормоз са многократно по-малко в сравнение с резултати за други училища. По-големият брой посочени отговори за наблюдаван тормоз са вследствие на неразбирането на разликата между отделни актове на насилие и дълготрайно повтарящия се тормоз срещу един ученик, и често слагането им под общ знаменател. Въпреки това не може да се отрече, че сред учениците има отделни прояви на някои видове насилие, на които трябва да се обърне сериозно внимание в нормативен и психологически план.

Метода за оценка на тормоза от връстниците в училище е анонимен структуриран въпросник на проф. Пламен Калчев /СУ/, водещ психолог в научното изследване на феномена „тормоз“. Въпросникът е попълнен от учениците в онлайн форма на Google forms.

Целева група – ученици от V – XII клас.

Общ брой на изследваните ученици – 108, като от тях 9 са премахнати от изследването заради даване на отговори, несъобразени с целта на изследването.

действали сами, докато в останалите 70% от случаите са действали с други деца, които също са тормозели. Що се отнася до пола на агресорите – диференциация по-скоро няма – момчетата и момичетата осъществяват приблизително един и същ процент тормоз.

Като честота, 78% от тормозените посочват тормоз по-рядко от 1 път седмично, 17% казват няколко пъти седмично и 4% споделят за един път седмично.

Най-голям процент от тормозени ученици са споделили с родител (30%) и приятел (30%). Двадесет и пет процента не са споделили с никого, а 15% са споделили с учител. Половината от анкетираните съобщават, че споделянето им е помогнало, другата половина съобщават, че не е помогнало.

По-голяма част от анкетираните (84%) съобщават, че не изпитват страх или притеснение от тормоз, когато ходят на училище, 12% споделят, че понякога изпитват страх/притеснение, а 3% признават, че често се страхуват да не бъдат тормозени. Тридесет и два процента от анкетираните споделят, че имат агресори в класа, а 30% споделят, че имат деца, които са обект на тормоз в класа.

На въпроса „Как ще постъпиш, ако станеш свидетел на тормоз в училище?“ 59% отговарят, че ще се намесят и ще помогнат на тормозения, 28,7% отговарят, че биха провели разговори с другите си съученици, за да се прекрати тормоза и 16% отговарят, че би им станало жал, но не биха се намесили.

ИЗВОДИ:

На територията на НГДЕК преобладават отговорите, че самите анкетиранци не са били обект на тормоз, но често са ставали свидетели на тормоз над други ученици.

Тормозът понякога остава скрит, поради нежеланието на децата да споделят, защото не очакват съществена помощ. Но има повишение на случаите на потърсена помощ и ефективността ѝ срещу случаите на тормоз.

Като специфика на НГДЕК, учениците по-често са жертва на социална изолация и психическо насилие, отколкото физическо. Най-разпространената форма на тормоз е вербалният, който значително